

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου, χρετονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασίς Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰφρασίς Π. Παῦ — Παύλου Λινδᾶο: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ. — Μαξιμόν Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ἐδείκνυε σημεῖόν τι ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ὀωματίου τῆς. (Σελ. 625).

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

‘Ο ένωμοτάρχης παρετήρησε τὸ βλέμμα, ὅπερ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀντήλλαξαν.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ μνηστήρ τῆς ὠραίας αὐτῆς κληρονόμου; ἠρώτησεν ὁ Κορεντίνος συνελθὼν ταχέως ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

‘Ο ἱερεὺς ἐξακολουθῶν νὰ τρώγῃ πάντοτε :

— Τὸ ἤκουσα, ἀπήντησεν, ἀπὸ τὸν συναδέλφόν μου τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς, ἀλλ’ εἶναι τόσο ἀδύνατος ἡ μνήμη μου ! Τὸ ἐλησμόνησα.

— Ἀλήθεια, παπᾶ μου, ἐγήρασες. Μὰ πῶς νὰ λησμονήσῃς τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὅποιος θὰ γείνη κύριος ὄλου τοῦ τόπου!

‘Ο ἱερεὺς τοῦ Πενοὲ ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Σταθῆτε, εἶπε, νομίζω ὅτι τὸ ἐνθυμήθη. ‘Ο μνηστήρ τῆς δεσποινίδος Καικιλίας εἶναι ὁ κόμης δ’Αμβαρές... ὄχι... δ’Αμβαρές. Ναι, δ’Αμβαρές!

— Καὶ πότε θὰ γείνουν οἱ γάμοι;

— Προσεχῶς. Ἄβριον ἢ μεθαύριον θὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον ὁ γαμβρὸς μὲ πολυάριθμον συνοδίαν. Ὅπως δὲ μοὶ εἶπεν ὁ ἱερεὺς τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς κάμνουν μεγάλας προετοιμασίας· ὅλα εἶναι ἄνω κάτω.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Κορεντίνος ἐν ἀταραξίᾳ. Εἶναι πολὺ σπουδαῖος γάμος!

— Χμ! ἐγρύλλισεν ὁ Ἰάκωβος.

‘Ἄλλ’ ὁ ἀδελφὸς του ἐλάκτισεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν τράπεζαν εἰς ἐνδειξιν εἰδοποιήσεως. ‘Ο Ἰάκωβος ἐφάνη μὴ αἰσθανθεὶς τὸ λάκτισμα τοῦ ἀδελφοῦ του.

‘Ο Μισὸ ὅμως ἠννόησε τοῦτο.

— Τί λοιπὸν τεκταίνουσιν αὐτοί; ἐσκέπτετο.

‘Ἄλλ’ ἄλλαι σκέψεις κατεῖχον αὐτόν.

‘Η Ἀγνή ἦν πλησίον του καὶ ἠγάπα αὐτὴν ἐμμανῶς.

‘Ο χαρῆεις χωροφύλαξ ἦν ὅπως ἀφοσιωμένος τῇ νεάνιδι. Ὅσάκις μετέβαιεν εἰς Πενοὲ δὲν ἔβλεπεν ἄλλο τι εἰμὴ τὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην, ἣτις κατήρχετο μέχρι τῶν πτερῶν τῆς, ὅταν ἐκ φιλαρεσκείας ἐπλεκεν αὐτὴν εἰς δύο μακροὺς πλοκάμους. Δὲν παρετήρει ἄλλο τι εἰμὴ τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ πλήρως ἀσυνειδήτου ἔρωτος, τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, δι’ οὗ πληροῦται εἰκοσαέτις κορασίς, σπείρουσα αὐτὸν περὶ ἐαυτὴν. Κατεβρόχιζε

διὰ τῶν στρογγύλων ὀφθαλμῶν του τὸ ροδοειδὲς τῆς Ἀγνῆς δέρμα, ὅπερ ἀτελῶς ἐκαλύπτετο διὰ τοῦ περιστηθίου τῆς.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἠδύνατο ἀφόβως νὰ φέρωσιν εἰς τὴν ἐπαυλιν δοξαδὰς καὶ λαγῶους ἐκ λαθροθηρίας, ἠδύνατο καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ πυροβολῶσι, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἴδῃ ἢ νὰ ἐννοήσῃ τι.

‘Η Ἀγνή κατεῖχεν αὐτὸν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐν τούτοις ἡ νεαρὰ κόρη μετὰ δυσαρρεσκείας, κακῶς συγκρατουμένης, ἀπεδέχτο τὰς περιποιήσεις τοῦ χωροφύλακος.

‘Ο ἐνωμοτάρχης τοῦ Πορνιγουνὲν ἦν βεβαίως ὠραῖος ἀνὴρ μὲ εὐρέα νῶτα, τράχηλον ταύρου, στιβαρὰς χεῖρας καὶ στερεὰς κνήμας. Πρὸς τοῦτοις ἐνεδύετο μετ’ ἀρκετῆς κομψότητος. Ἀλλ’ ἡ Ἀγνή οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δι’ αὐτὸν ἠσθάνετο συμπάθειαν.

Αἱ ἐρωτοτροπίαὶ τοῦ ἱππότου ὑπενθύμιζον αὐτῇ τὸν ὄνον τοῦ Λαφονταίνου. Ἐν τῶν σπανίων βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐπαύλεως, ἐξασκούμενον εἰς τὴν φιλαρεσκίαν. Δὲν ἐλάμβανεν αὐτὸν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν, καθ’ ἐκάστην δὲ στιγμὴν μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατῇ τὸν γέλωτα, πολλὰκις δὲ καὶ τὰ δάκρυα!

Τὰ ὀλίγα μυθιστορήματα, ἅτινα ἀνεγίνωσκεν, ὁσάκις φίλη τις ἐκ Βὰν ἐλάμβανεν οἶκτον διὰ τὴν μόνωσίν τῆς, τῇ διηγεῖρον τὴν κρίσιν, καίτοι δὲ φειδομένη τῆς φιλοτιμίας τοῦ Μισοῦ, ὅστις ἐν τῇ περιοχῇ ἀντεπροσώπευε τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸν νόμον, ὤμνουν οὐχ ἤττον, ὅτι οὐδέποτε θὰ καθίστατο σύζυγος τοῦ ἐρωτοτρόπου ἐνωμοτάρχου, ἔστω καὶ ἂν ἔμενεν ἀγαμος καθ’ ὅλην τὴν ζωὴν, στερουμένη τῶν πάντων.

‘Ο γάμος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντεροῦ ἐζωογόνησε τὴν συνδιάλεξιν. Πάντες περὶ αὐτοῦ ὠμίλουν.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν πολὺς ἐγένετο θόρυβος εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς. Αἱ προμήθειαι ἐπέμποντο ἀφρονοὶ εἰς τὸν πύργον.

Ἀνέμενον πολυάριθμον συνοδίαν.

‘Ο μνηστήρ θὰ ἔφερε μετ’ ἐαυτοῦ φίλους.

‘Η Ἀγνή ἤθελε νὰ μάθῃ περὶ πάντων· ἠρώτησε λοιπὸν τί ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὡς προῖκα ἡ Καικιλία, πόσον ἐστοίχιζον αἱ ἐσθῆτες αὐτῆς, ἂν εἶχε τιμαλφῆ, καὶ ποῖον ἔνδυμα θὰ ἔφερε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου.

‘Ο ἱερεὺς, μετ’ ἀφρονον βρῶσιν καὶ πόσιν ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του καπνοσύριγγα, ἣν ἀνῆψεν ἐκ τοῦ σιγάρου τοῦ χωροφύλακος λαβὼν τὴν ἀδειαν τῶν κυριῶν.

‘Η Ἀγνή ἤθελε ν’ ἀπέλθῃ ἐνοχλουμένη ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ἀλλ’ ἡ περιέργεια προσήλου αὐτὴν εἰς τὴν ἔδραν τῆς.

‘Η κυρία Κερανδάλ ἐρρέμβαζε πάντοτε ἐξηπλωμένη ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ αὐτῆς.

‘Ο ἱερεὺς διηγῆθη ἐν λεπτομερείᾳ καὶ ὑπερβολῇ ὅ, τι εἶχε μάθει ἐκ τοῦ ἱερέως τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς, ὅστις ἦν οἰκετὸς τῆς μαρκησίας.

‘Ο κόμης δ’Αμβαρές, εἶχε γνωρίσει τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντεροῦ εἰς Παρισίους τὸν παρελθόντα χειμῶνα. Εἶχον ἄλλως τε ἴδει ἀλλήλους κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῶν ἡλι-

κίαν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου. Αἱ οἰκογένειαὶ αὐτῶν στενῶς συνδέοντο. ‘Ο νεανίας ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν Καικιλίαν, ἐπειδὴ δὲ συνεβίβαζοντο αἱ περιουσίαι των, ἡ αἰτήσις τοῦ δ’Αμβαρῆς ἐγένετο μετὰ χαρᾶς ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

— Καὶ ἀπὸ τὴν Καικιλίαν; ἠρώτησεν ὁ Κορεντίνος.

‘Ο ἱερεὺς ὑψωσε τοὺς βραχίονας.

— Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσῃς ποῖα τὰ αἰσθήματα τῆς νεαρᾶς κόρης; ‘Η δεσποινὶς Καικιλία — καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο προέφερον ὁ ἱερεὺς μετ’ ὅσης εὐλαθείας θὰ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀγνῆς — ἡ δεσποινὶς Καικιλία θὰ συμμορφωθῇ βεβαίως τῇ θελήσει τῆς σεβαστῆς αὐτῆς μητρός.

‘Ο γάμος λοιπὸν θὰ ἐτελεῖτο προσεχῶς, περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰσως, ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Σαῖν Ζιλδὰς ἔχαιρε, διότι ἡ ἐκκλησία του θὰ ἐτίματο διὰ τῆς ἱεροτελεστίας ταύτης, καθ’ ἣν θὰ ἐλάμβανε βεβαίως καὶ πλοῦσιόν τι δῶρον.

‘Ο ἱερεὺς τοῦτο λέγων ἐστέναζεν ἐξ ἐπιθυμίας εἰν’ ὅμως ἀληθὲς ὅτι πάραυτα ἠτένισεν εὐγνωμόνως τὰς κυρίας τοῦ Πενοὲ.

Τὰς λεπτομερείας ταύτας, ἃς ἡ Ἀγνή προσεκτικῶς ἤκουε, διηγεῖτο καπνίζων ὡς ναύτης καὶ πίνων ὡς κωδωνοκρούστης. ‘Ο χωροφύλαξ δὲν ἤκουε πλέον αὐτόν. Διηγεῖτο τῇ γείτονί του, ἣτις ἐλαχίστον προσεῖχεν αὐτῷ τὰς ἐκστρατείας καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς αὐτοῦ περιπάτους εἰς Ἀλγερίαν καὶ ἄλλαχού.

Οἱ Κορεντίνος καὶ Ἰάκωβος ἤκουον τοὺς λόγους τοῦ ἱερέως.

‘Ο θεράπων Ζουὶλ ἐκοίματο ἤδη ἐν τῷ σταύλῳ. ‘Η Ροζίνα ἐκοίματο ἐπίσης ἐπὶ τινος σκίμποδος στηριζούσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἰβ.

Ἐν τῇ ἐστία δὲν ὑπελείπετο εἰμὴ τέφρα.

‘Ο ἱερεὺς ἐσταμάτησε καθ’ ἣν στιγμὴν ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του.

— Καὶ ὁ Κλαύδιος, εἶπεν, ἔχετε εἰδήσεις του;

— ‘Ο σοφός, ἐψιθύρισε μετὰ δυσαρρεσκείας ὁ Ἰάκωβος.

— Δὲν μὰς γράφει καθόλου ἀπήντησεν ὁ Ἰβ, καὶ κάμνει κακά. Λαμβάνομεν μόνον δέκα γραμμὰς καθὲ τρεῖς μῆνας. Δὲν ἦτο καλλίτερα νὰ ἔμενε μαζύ μας; Τί εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου; Τίποτε. Μὲ ὀλίγα πλῆθρα γῆς καὶ τὸ ὄπλον του περνᾷ κανεὶς τὸν χρόνον.

‘Η Ροζίνα ἐξυπνήσασα ἠτένισεν αὐτὸν ὡς εἰ ἔλεγεν:

— Εἶσαι ὁ φρόνιμος τῆς οἰκίας.

— Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις τὸ δικαίωμα νὰ τρέχῃ μὲ τὸν Μιρῶ εἰς τὰ ἔλη καὶ τὴν χέρσον, παρετήρησεν ὁ Κορεντίνος.

‘Ο ἱερεὺς ἠγέρθη ἐν’ ἀπέλθῃ, ὁ δὲ χωροφύλαξ, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε τοῦ νὰ παρατείνῃ τὴν συναναστροφὴν, ἠπαγκάζετο ν’ ἀκολουθήσῃ αὐτόν, ὅτε κτύπος ἀκτηρίδος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

— ‘Ο σκύλος δὲν γαυγίζει, εἶπεν ὁ Κορεντίνος, θὰ ἦναι ὁ Ζεαννίνος.

ὄντως, ἡ θύρα ἠνέωχθη, ἡ δὲ ἰσχνὴ κεφαλὴ τοῦ φύλακος ἐφῆνε.

Εἰσελθὼν οὗτος εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κυρίαν Κεραυνάδ, ἣν ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ἐκείνη ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγουσα :

— Εἶσαι σύ, Ζεαννῖνε !

Καὶ ἐπανεκλείσεν αὐτοὺς πάραυτα.

Ἐκεῖνος ἐχαιρέτα ἤδη τοὺς παρισταμένους

— Καλὴ ἐσπέρα σας, εἶπε.

Ἡ Ροζίνα προσέφερεν αὐτῷ κάθισμα, παραθέσασα ἐνώπιόν του ἓν πινάκιον καὶ ποτήριον

— ὦ ! ὦ ! κύρ Ζεαννῖνε, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάχης, ἀργὰ γυρίζεις εἰς τοὺς δρόμους.

Ὁ Σκκορράφης ἐξηγήθη :

Ἦχοτο ἀπὸ Σαιν - Μελὸρ διὰ τινὰ παραγγελίαν. Εἶδε φῶς εἰς τὰ παράθυρα καὶ εἰσῆλθεν ἵνα χαιρετίσῃ.

Ἐπιὼν ἓν ποτήριον ἐτι καὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀπέλθωσι.

Ὁ ἱερεὺς ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, ἀνῆψε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν καπνοσύριγγα αὐτοῦ καὶ κλονούμενος μετέβη ἵν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν.

Ὁ ἔξωθεν δροσερὸς ἀὴρ ἐπανεστήσεν αὐτὸν ὀρθιον ἐπὶ τῶν κνημῶν του καὶ διηυθύνθη ἀσφαλῶς πρὸς τὸ πρεσβυτέρειόν του. ὅπερ διεκρινετο οὐχὶ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας, ἧτις ἦν ἐπιβάλλουσα οἰκοδομὴ τοῦ ἸΒ' αἰῶνος, μὲν ἔχουσα τί τὸ ἀξιοσημείωτον, πλὴν τοῦ ἐκ γρανίτου πύργου αὐτῆς.

Ὁ Ἰβ εἶχε μεταβῆ εἰς τὸν σταῦλον ἵνα ἐπισκῆ τὸν ἵππον τοῦ χωροφύλακος, δν ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ πλησίον τοῦ οὐδοῦ.

Ὁ Μισὸ ἐβεβαιώθη, ὡς καλὸς ἱππότης, ὅτι τὰ λωρία εἶχον καλῶς προσδεθῆ, ἐχαιρέτισε τὴν κυρίαν Κεραυνάδ, ὑπνώττουςαν πάντοτε ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ τῆς, ἠσπᾶσθη εἰς τὰς παρειὰς τὴν Ἀγνήν, ἠύχθη εἰς πάντας τὴν καλὴν νύκτα, ἵππευσε καὶ ἠρανίσθη καλπαζῶν.

Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας μελανῆ σκιὰ ἐψάλλε διὰ παραπονετικῆς φωνῆς δημῶδες τι ᾄσμα τοῦ Μορβάν.

Ἦτο ὁ ἱερεὺς ζητῶν τὸν οἶκόν του.

Ὁ Μισὸ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του.

Ὁ ἱερεὺς κλονιζόμενος ἐτραγῶδει πάντοτε

Ὁ χωροφύλαξ, ὅστις δὲν ἦν ὅσον ἐκεῖνος ζαλισμένος, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του

Ὁ Ἰβ μετέβη καὶ οὗτος, καὶ κατεκλίθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, οὐχὶ μακρὰν τῆς καλύβης τῆς Ροζίνας.

Ἡ Ἀγνή ἐξύπνησε τὴν μητέρα τῆς καὶ διελθοῦσα μετ' αὐτῆς τὰς ἐρήμους τῆς ἐπαύλεως αἰθούσας ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, κείμενον παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς.

Ἡ Μαριάννα, μείνας μόνη, κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης τῆς, ὡς εἴ ἤθελε νὰ θέσῃ ἐμπόδιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ

τῶν φαντασμάτων, ἅτινα ἐτάρασσον καθ' ἐκάστην νύκτα τὸν ὕπνον τῆς.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον ἔμενον μόνον οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Κορεντῖνος μετὰ τοῦ φύλακος τοῦ Σαιν-Ζιλδᾶς.

Ὁ Ζεαννῖνος, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος τοῦ Νοέλ Τρελάν, ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπαυλιν τοῦ Πενοῆ ὡς κατηγορημένην οἰκίαν. Διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ προδῶσῃ τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ φίλους, ἀπεμακρύνθη ἐπὶ τινὰ κειρὸν τῶν Κεραυνάδ.

Τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο ἐπροξέει αὐτῷ φρίκην.

Βαθμηδὸν ὅμως συνῆλθε καὶ γοητεία ἰσχυρά, ἀκατάσχετος, εἴλκυεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἐπαυλιν.

Ὁ ἀπόκληρος οὗτος τοῦ ἔρωτος ἦν τόσῳ δυσειδής, ὥστε αἱ νεάνιδες τοῦ τόπου μετεχειρίζοντο αὐτὸν ὡς ἀντικείμενον τῶν χλευασμῶν τῶν οὐδεμίας τούτων θὰ ἔσπεργε νὰ λάβῃ αὐτὸν ὡς σύζυγον.

Εἰς Πενοῆ ἡ εὐτυχία του ἦν ν' ἀποθαυμάζῃ τὴν Μαριάνναν, ἧτις ἐδέχετο αὐτὸν μετὰ μητρικῶν μειδιαμάτων. Ἡ Μαριάννα ἦγεν ἡλικίαν τριακοντα ἐννέα ἐτῶν ὅτε κατέστη χήρα τῷ 1872.

Ὁ Ζεαννῖνος ἦν κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος. Ἡ Μαριάννα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἐτι ὠραία καὶ συμπαθής. Ὁ φύλαξ ἠγάπα αὐτὴν περιπαθῶς, ἐξέφρασε δ' αὐτῇ τὸ φλογερὸν πάθος του διὰ θερμῶν λόγων καὶ μετ' ἀρκετῆς εὐγλωττίας.

Ἡ Μαριάννα εἶχεν ἤδη ὑποστῆ τὰς προσβολὰς τοῦ κακοῦ, ἐξ οὗ ἀπέθνησκεν. Αἱ σκηναί, εἰς ἃς παρέστη μάρτυς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πέτρου Κεραυνάδ, εἶχον ἀλλοιώσει τὸν νοῦν τῆς. Ἀντέστη ἐν τούτοις καὶ παρετήρησε τῷ Ζεαννῖνῳ τοὺς κινδύνους σχέσεως, ἣν δυσκόλως θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκρύψωσιν ἐν οἰκίᾳ πλήρῃ παιδίων καὶ ὑπηρετῶν.

Ἐκεῖνος ἐπέμεινε. Τέλος δὲ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἡ Μαριάννα ὑπέκυψεν καὶ ἐγένετο ἡ ἐρωμένη του ἐξ ἀγαθότητος ψυχῆς καὶ ἐξ ἀδυναμίας χαρακτῆρος, διότι τὰ πάθη τῆς ὠραίας κόρης τοῦ Γουεενέκ εἶχον αἰφνης σβεσθῆ μετὰ τὴν γέννησιν τῶν τέκνων τῆς. Ἡ ἀποκάλυψις ἄλλως τε τοῦ φοβεροῦ μυστικοῦ, ὅπερ ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν τῆς εἶχε καταστήσει αὐτὴν ἀναίσθητον πρὸς πάντα ἐκτὸς τῆς ὀδύνης καὶ τῶν τύψεων.

Ὁ Σκκορράφης ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην ἀπεριόριστον διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἧτις ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἐν τῷ βίῳ του ἔρωσις. Ἐμάντευσε καὶ ἠσθάνθη τὴν ὀδύνην τῆς, μεγάλη δὲ θλίψις κατέλαβεν αὐτόν, ὅτε εἶδε τὴν ὑγιεῖαν τῆς Μαριάννας καταπίπτουσαν, τὴν δὲ παραφροσύνην καταλαμβάνουσαν βαθμηδὸν τὴν ἀγαθὴν καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην ψυχὴν.

Περιποιοῖτο αὐτὴν παντοιοτρόπως καὶ ὀλονὲν ἐφεύρισκε προφάσεις, ἵνα μεταβίχῃ καὶ διέρχεται ὥρας τινὰς πλησίον τῆς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἄλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἐπὶ μακρὸν. Περιφρονῶν τὰ γηρατεῖα, τὰς στερήσεις καὶ τοὺς κινδύνους, μόλις ἔμαθεν τὴν ὑπὸ τοῦ Σαλαδίνου ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, σταυροφορήσας διῆλθε μετὰ ἐνενηκοντακισχιλίων μαχητῶν τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα... Ἄλλ' ἀφικόμενος εἰς Συρίαν, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνάκτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Σαλαδίνου κατακτηθεισῶν χωρῶν, καὶ ριφθῆς ὅπως λουσθῇ εἰς τὸν Κύδνον — ἔνθα καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μικροῦ ἐδέησε ν' ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν — ἐπνίγη οἰκτρῶς...

Ἱστορικός τις ἔγραψεν ὅτι ἐπνίξαν αὐτόν... ἀλλ' ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος κεῖται ἐν ταῖς χερσὶν ἐκείνου, ὅστις δύναιται πάντοτε νὰ τὸ τιμωρήσῃ. Αὕτη δ' εἶναι ἡ σταυροφορία, καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ἤλωσαν τὴν Πτολεμαῖδα, ἧς συμμετέσχον Φίλιππος ὁ Αὐγουστος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ Ρικάρδος ὁ Λεοντοκαρδὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μετὰ πολλῶν χριστιανῶν βαρόνων, καὶ τὴν ὅποιαν μετὰ τῆς ἱστορικῆς ἐμβριθείας ἐξιστόρησεν ὁ διάσημος Οὐαλτερσκῶττος.

Z'

Ἄς βάλῃ ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Φρειδερίκος ἑ τὰ χεῖλια τοῦ Βλακάσσου τὴν καρδίαν, ἕως οὗ τοὺς Μιλανέζους νὰ κατακτῆσῃ, ποῦ στημένη ὀλοῦθεν τὸ χον πολιορκία στενὴ, καὶ εἶναι Ἄναγκασμένοι μακρὰ ἀπ' ταῖς χάραις Πιὺ τ' ἄφισε ὁ πατέρας του νὰ μὲνη... Κ' οἱ Γερμανοὶ του ἀκούνε μὲς ἑ τὰ στήθηα νὰ θλίβεται διὰ τοῦτο ἡ καρδίαν τους.

(ΠΟΙΗΜΑ τοῦ τροβαδούρου Σορδέλλου εἰς τὸν θάνατον τοῦ κύρ Βλακάσσου.)

Ἡ θύελλα, ὁ κεραυνὸς καὶ ὁ σεισμὸς εἶναι φοβερὰ σημεῖα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ φοβερώτερος τούτων εἶναι ὁ μοχθηρὸς βασιλεὺς.

Ἄν ὁ ὕψιστος δὲν ἐβράχυνε τὴν ζωὴν του, θὰ ἐφαίνετο μὴ θέλων πλέον νὰ τηρήσῃ τὴν πρὸς τὸν Νῶε διαθήκην, — δι' ἧς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ κατέστρεφεν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν γῆν, — διότι τὸ ἀνθρώπινον γένος αὐξάνει ἐν τῷ δόλῳ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἶναι ἐστραμμένος εἰς τὸ κακόν.

Ἄλλ' ἂν ἡ ζωὴ ἦναι βραχεῖα, ἡ ἀτι-

μία είναι μακρά· και ἡμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγάλων κακούργων, δὲν θὰ ἀφίσω-
μεν τὴν μνήμην αὐτῶν νὰ περιέλθῃ εἰς
λήθην· ἀλλὰ θὰ κατέλωμεν εἰς τοὺς τά-
φους καὶ θὰ συνταραξώμεν τὴν κόνιν των.

Τὸ περιβάλλον τὰ εἰδεχθῆ ἐκεῖνα κρα-
νία στέμματα εἶναι ὕβρις δι' αὐτούς, χλεύη
δι' ἡμᾶς. Τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου καταφαγω-
μένον ξίφος κεῖται παρὰ τὴν πλευρὰν αὐ-
τῶν ἄνευ στόματος καὶ ἄνευ αἰχμῆς...

Ὁ τόσον φοβερός ἐκεῖνος βραχίων δὲν
δύναται πλέον νὰ μάς πλήξῃ... Ὁ σκώ-
ληξ ἐνίκησεν αὐτόν! Καὶ ἡμεῖς ἀποσπῶ-
μεν ἀτιμωρητὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς
γῆς τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα, τὰ περιβάλλομεν
δι' αἰσχύνης, καὶ μεταδίδομεν αὐτὰ εἰς
τὰς μελλούσας γενεάς. Ὅταν ἡ φωνὴ μου
θὰ λησμονηθῇ, ἄς ἐγερθῇ νοῦς θερμώτε-
ρος ὅπως ἀναζωπυρήσῃ διὰ τῆς περιφρο-
νήσεως τὴν μνήμην ταύτην τοῦ ἐγκλή-
ματος, καὶ εἴθε ὁ διαρρέων αἰὼν νὰ παρα-
δώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν διάδοχόν του ὡς πα-
ρακαταθήκη, ἣν φίλος ἐμπιστεύεται εἰς
φίλον, ὅπως ἡ ἀπελπισία φλέγῃ βραδέως
καὶ κατὰ πυρίνους σταγόνας τὸ πνεῦμα
τοῦ κακούργου, ὅστις οὕτω θὰ μάθῃ ὅτι
ὁ θάνατος ὑπῆρξε δι' αὐτόν βάπτισμα κα-
τάρας, ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ τῆς ψυχῆς.

Ἄν τις τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν
ἠσθάνη ποτὲ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην
συμπάθειαν πρὸς Ἑρρίκον τὸν Ζ', ὃν εἴ-
δομεν ἀνωτέρω παρορμῶντα τὸν πατέρα
του εἰς τὴν εἰρήνην, ἄς μάθῃ ὅτι αἱ ἄ-
νωθι ἀκέφεις ἐγένοντο δι' αὐτόν. Μηδεὶς
πιστευσάτω ὅτι εὐγενὴς πράξις εἶναι κατ'
ἀνάγκην ἀπόρροια εὐγενούς καρδίας, διότι
τοῦτο θὰ ἦτο ἀντικρυς μωρία.

Τὸ πλεῖστον ἡμῶν πράττει τὸ ἀγαθόν,
διότι ἐκ τοῦ κακοῦ οὐδὲν θὰ ἐκέρδιζε·
ἐγκληματεῖ δέ, διότι ἐν τῇ ἀγαθῇ πράξει
δὲν εὐρίσκει τὸ συμφέρον του. Τὸ δὲ
πνεῦμα δὲν μεταβάλλεται ἐκ τούτου κατ'
ἐλάχιστον... μένει πάντοτε πονηρὸν ἢ κα-
κότροπον, ὡς ἡ φύσις ἢ ἡ ἀνατροπὴ ἐπλα-
σαν αὐτό. Ἄν Ἑρρίκος ὁ Ζ' ἠγάπησε τὴν
εἰρήνην, τοῦτο συνέβη διότι ὁ πατήρ του
εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτῷ νὰ τὸν παραλάβῃ
συμβασιλέα, καὶ δὲν ἤλιπε νὰ ἐπιτύχῃ
τοῦτο, ἂν μὴ πρῶτον ἔληγεν ὁ πόλεμος.

Ὁ Φρειδερίκος, βλέπων ὅτι διὰ τῶν
ὄπλων δὲν θὰ ἐκυριάρχει τῆς Ἰταλίας,
ἀπεπειράθη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο διὰ τῶν
διαπραγματεύσεων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐζήτησε
παρὰ Γουλιέλμου τοῦ Β' βασιλέως τῆς
Νεαπόλεως, ἀγιωτάτου βασιλέως, προσε-
πιλεγομένου τοῦ Ἀραβίου, τὴν θείαν αὐ-
τοῦ Κωνσταντίαν, θυγατέρα ὀψιγενῆ τοῦ
βασιλέως Ρογήρου, σύζυγον διὰ τὸν υἱόν
του Ἑρρίκον. Ὁ Γουλιέλμος, μὴ ἔχων
τέκνα, παρεδέξατο τὴν πρότασιν, καὶ —
καθ' ἃ ἐφημίση — οἱ γάμοι ἐγένοντο, τῷ
1184, ἐν Μεδιολάνῳ¹ κατέχοντος τὸν πα-

πικὸν θρόνον Οὐρβανοῦ τοῦ Γ'. Λέγεται
μάλιστα ὅτι ὁ Ἑρρίκος, πλὴν τῶν ἐπὶ
τοῦ θρόνου τῆς Νεαπόλεως δικαιωμάτων,
ἔλαβε προικὰ 150 ὄνους, ὧν τὰ φορτία
ἦσαν χρυσός, ἀργυρὰ σκεύη, μεταξωτὰ
ἱμάτια, καὶ ἄλλα πολύτιμα εἶδη ἄλλα,
μετ' οὐ πολὺ, ἀποθανόντος τοῦ Γουλιέλ-
μου, καίπερ τὸ στέμμα περιήχοιτο εἰς τὴν
Κωνσταντίαν κληρονομικῶ δικαιώματι,
οἱ Σικελοί, βαρέως φέροντες τὴν ξένην
δεσποτείαν, ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν
Ταγκρέδην, κόμητα τοῦ Λέτσε καὶ πρίγ-
κηπα τοῦ Τάραντος, νόθον δὲ υἱὸν τοῦ
Ρογήρου δουκὸς τῆς Ἀπουλίας.

Ἑρρίκος ὁ Ζ', θέλων νὰ διεκδικήσῃ τὰ
ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματά του, ἐπεκα-
λέσθη τὴν ἀρωγὴν τῶν Πισατῶν καὶ τῶν
Γενονησίων, ὑποσχεθεὶς αὐτοῖς πλεῖ-
στα ὅσα προνόμια, καὶ ἐστρατεύσας ἀπὸ
τοῦ Κεπερανοῦ κατέλαβεν ἅπαντα τὴν
Τέρραν δι Λαβόρο, ἄχρι τῆς Νεαπόλεως,
ἣτις εἶχε κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ Ταγκρέδου.

Φοβερὰ ἐπιδημία, ἐνσκήψασα ἐν τῷ
γερμανικῷ στρατῷ, ἐξηνάγκασεν αὐτόν
νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ βασίλειον καὶ νὰ κα-
ταφύγῃ εἰς Γένουαν.

Ριχάρδος, ὁ κόμης τῆς Ἀσέρρας, ἀνε-
κτῆσατο τὴν Τέρραν δι Λαβόρο· ἡ δὲ αὐ-
τοκράτειρα Κωνσταντία, ἣτις εἶχε μείνῃ
ἐν Σκλέρφω, βασιθεύσα ἐπὶ τῆς πίστεως
τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης, παρε-
δόθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Ταγκρέδην. Οὗ-
τος, μεγάλθυμος ὢν, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς
τὸν Ἑρρίκον ἄνευ λύτρων. Πῶς ὅμως ἀν-
τημεῖφθη διὰ τὴν εὐγένειάν του ταύτην,
θὰ ἴδωμεν κατωτέρω Ρογήρος, ὁ πρωτό-
τοκος τοῦ Ταγκρέδου, ὅστις ἦτο ἡ ἐλ-
πίς αὐτοῦ καὶ ἡ παρηγορία, συζευχθεὶς
τὴν Εἰρήνην, θυγατέρα τοῦ Ἰσαακίου Ἀγ-
γέλου, αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως, ἀπέθανεν. Ὁ Ταγκρέδης, κατα-
βληθεὶς ὑπὸ τῆς λύπης, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀ-
κολουθήσῃ αὐτῷ εἰς τὸν τάφον, καταλι-
πὼν τὴν σύζυγον του Σιβιλίαν μόνην προ-
στάτιδα τῶν τριῶν αὐτοῦ τέκνων: Γουλι-
λιέμου, Ἀλβινίας καὶ Μανδονίας. Ἑρρί-
κος ὁ Ζ', μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ γε-
ναίου ἡγεμόνος, ἐξεστράτευσεν ἄνευ ἀνα-
βολῆς κατὰ τοῦ βασιλείου καὶ τὴν φορὰν
ταύτην ἐπέτυχε, κατακτησάμενος αὐτό.

Ἡ βασίλισσα Σιβιλία κατέφυγε μετὰ
τῶν τέκνων τῆς εἰς τὸ φρούριον. Κατατα-
βελλότα, ὅπερ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεί-
νην, ἐθεωρεῖτο ἀπόρητον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπρότεινεν αὐτῇ νὰ τῷ πα-

τῆς ἐν Πανόρφω μονῆς τοῦ Σωτήρος, ἔνθα εἶχε πε-
ριβληθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐνομφυθῆ αὐτήν. Προσ-
θέτουσι δὲ ὅτι ἡ Κωνσταντία, ὅτε ἐνομφυθῆ τὸν
αὐτοκράτορα, ἦτο πενητηντούτης. Ἐγκυος δὲ γενομένη
καὶ βλέπουσα ὅτι οὐδεὶς ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐγκυμοσύ-
νην τῆς, ὅτε ἠσθάνθη προσγγίζουσαν τὴν ἡμέραν τοῦ
τοκετοῦ, διέταξε νὰ ἐγείρωσι σκηνὴν ἐν τῇ πλατείᾳ
τῆς πόλεως Ἰέζι, ἔνθα τότε διέτριβε, καὶ ἐξέδωκε
προκήρυξιν, δι' ἣς προσεκάλεε ὁτιανδήποτε γυναῖκα
ἤθελε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, — καὶ ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι
τῷ Πανόρφῳ εἶχε πάντοτε τὰ στήθη ἄσκητῃ, ὅπως
πάντες βλέπωσι τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς ἐκ ρέον
γάλα. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐκ πορφυροῦν σοφοῦ, τῆς κει-
μένης ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Πανόρφου, ἔνθα
ἐτάφη, ἀναγινώσκεται ἐπιγραφή, ἐν ἣ ἀναφέρονται
πάντα ταῦτα Ἐν τούτοις, οἱ νεώτεροι ἱστορικοὶ
ἱστοροῦσι τὸ γεγονός, ὡς ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφέρωμεν.

ραδῶσῃ τὸ φρούριον, λαμβάνουσα ἀντ' αὐ-
τοῦ τὴν κομητείαν τοῦ Λέτσε, τὴν πρῶ-
την τοῦ συζύγου αὐτῆς κτῆσιν. Ἀπεδέ-
ξατο ἡ δυστυχὴς τὴν πρότασιν· ὁ δὲ Ἑρ-
ρίκος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀποτυ-
φλώσας καὶ εὐνουχίσας τὸν Γουλιέλμον,
ἀποθανόντα μετ' οὐ πολὺ ἐκ τούτου, καὶ
καθεύξας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γριγιόνων τὴν
Σιβιλίαν, τὴν Ἀλβινίαν καὶ τὴν Μανδο-
νίαν.

Τότε δὲ ἐξεδηλώθη ἅπασα αὐτοῦ ἡ θη-
ριωδία. Συλλαβὼν πάντας τοὺς μετὰ τοῦ
Ταγκρέδου συνταχθέντας, διέταξεν ὅπως
θέσωσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των σιδηροὺς
στεφάνους πεφυρακτωμένους καὶ δι' ἤλων
πεφυρακτωμένων ἐπίσης καθηλώσωσιν αὐ-
τούς.

Ριχάρδον τὸν κόμητα τῆς Ἀσέρρας,
συλληφθέντα, διέταξε πρῶτον νὰ σύρωσι
δεδεμένον ἀπὸ τῆς οὐρᾶς ἵππου καὶ εἶτα
νὰ κρεμάσωσιν αὐτόν ἀπὸ τῶν ποδῶν·
οὐδ' ἐπέτρεψεν ὁ θηριώδης νὰ καταβιά-
σωσιν αὐτόν ζῶντα ἀπὸ τοῦ ἰκρίωματος.
Τοῦ μεγάλου ναυάρχου Μαργαρίτου ἐξώ-
ρυξε τοὺς ὀφθαλμούς. Τοὺς Γενονησίους
καὶ τοὺς Πισάτας ἐνέπειξεν, οὐδεμίαν
τῶν πρὸς αὐτούς ὑποσχέσεων του τηρή-
σας.

Ἦῖτα, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τοὺς ζῶντας,
ἔστρεψε τῆς λύσσαν αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν
νεκρῶν.

Ἐκθάψας τὰ πτώματα τοῦ Ταγκρέ-
δου καὶ τοῦ Ρογήρου ἀπέσπασε λυσσοδῶς
τὸ στέμμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς των.

Αἱ ὀμότητες αὐτοῦ καὶ αἱ ἀρπαγαὶ
ὑπερπελοῦσας, ὥστε ὁ Πάπας, ἐπεμψε
πρὸς αὐτόν πρεσβευτήν, ὅπως θέσῃ τέρμα
εἰς αὐτάς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, περιφρονήσας πάσας τὰς
τοῦ πρεσβευτοῦ τούτου παραστάσεις, ἐξε-
μάνη ἔτι μάλλον, καὶ πρὸς μεγίστην λύ-
πην τῶν Πανορμίων πάντας τοὺς θησαυ-
ροὺς τῶν πρώην βασιλέων, τὰ χρυσὰ καὶ
ἀργυρὰ σκεύη, τὰ ἐπιπλα, τὰ ἱμάτια καὶ
πᾶν ὅ,τι πολύτιμον, ἐπεμψεν εἰς Γερμα-
νίαν.

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν κακουργημάτων του
τούτων, εὗρεν αὐτόν ὁ θάνατος. Μισητὸς
γενόμενος τοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ καὶ αὐτῇ
ἔτι τῇ συζύγῳ του Κωνσταντίᾳ, λέγεται
ὅτι, δηλητηριασθεὶς ὑπ' αὐτῆς ταύτης, ἀ-
πέθανεν ἐν Μεσσήνῃ τὴν 28 Σεπτεμβρίου
1197. Ἡ Κωνσταντία, μείνας ἀπόλυτος
βασίλισσα, ἐπεμψε πρεσβευτὰς πρὸς τὸν
Πάπαν, αἰτουμένη παρ' αὐτοῦ ὅπως ἐπι-
τρέψῃ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος ταφὴν ἐν
ιερῷ τόπῳ καὶ περιβάλλῃ τὸν υἱὸν τῆς
Φρειδερίκου διὰ τῆς βασιλείας.

Ὁ Κελεστίνος ἀπήντησεν ὅτι δὲν θὰ
ἐπέτρεπε τὴν ἐν ἱερῷ τόπῳ ταφὴν τοῦ
Ἑρρίκου, ἂν μὴ πρῶτον ἀπεδίδοντο εἰς
Ριχάρδον τὸν Λεοντόκαρδον τὰ χρήματα,
ἅτινα ὁ Ἑρρίκος ἤρπασε δι' ἀπειλῶν παρ'
αὐτοῦ, ὅτε συλλαβὼν αὐτόν διερχόμενον
ἐκ τῆς χώρας του τὸν ἐφυλάκισε, καὶ ὅτι
τὴν περιβολὴν θὰ παρεχώρει εἰς τὸν Φρει-
δερίκον, ἂν οὗτος ἐμέτρῃ χίλια ἀργυρὰ
μάρκα¹ εἰς τοὺς καρδιναλίους.

1. Τὸ μάρκον ἰσοδυναμεῖ πρὸς 65 ἀργυρὰ σκεῦδα.

1. Κατὰ τοὺς παλαιούς χρονολογούς, ὁ Ἑρρίκος, ἐπανελθὼν ἐκ Συρίας καὶ μεταβὰς εἰς Ρώμην, ἐπὶ πάπα Κελεστίνου τοῦ Γ', εὗρε τὴν ἐκκλησίαν ἐρίζουσαν πρὸς τὸν Ταγκρέδην κόμητα τοῦ Λέτσε, ὃν οἱ βαρῶνοι εἶχον ἀναγορεύσει βασιλέα τῆς Ἀπουλίας καὶ τῆς Σικελίας. — Ὅπως δ' ἀφαιρέσῃ τούτῳ τὸ βασίλειον, συνενοήθη μετὰ τοῦ Πάπα καὶ, ἀρπάσας τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ρογήρου Κωνσταντίαν, ἀπὸ

Ἡ Κωνσταντία, θέλουσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πρῶτον ὄρον, — ἀλλὰ νομίζουσα ὅτι θὰ ἠτιμάζεε τὴν μνήμην τοῦ συζύγου της, ἂν ἀπέδιδεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Ριχάρδον τὰ χρήματα, ὡς κλαπέντα, — ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, μετρούσα τριακόσια ἀργυρᾶ μάρκα εἰς τὸν ἠγούμενον τῆς μονῆς τοῦ Κιστερκίου· ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη, εἰπὼν ὅτι δὲν δύναιτο νὰ προσφέρῃ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ μόνον προσφορὰς ἀγνὰς ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης ἀδικίας. Ἐπὶ τέλους, ἐξοικονομήθη τὸ πρῶγμα, καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐτάφη, ἐντὸς σοροῦ ἐκ πορφυρίτου, ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ Πανόρμου, ἔνθα νῦν περιμένει τὴν θεῖαν δίκην.

Ὁ δεύτερος ὄρος ἐξετελέσθη ἀπροσκόπτως, καὶ ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε τὴν τῆς βασιλείας περιβολήν.

Μετὰ δὲ τὴν τακτοποίησιν τῶν τοῦ βασιλείου, ἡ Κωνσταντία ἀπέθανε τὴν 25 Νοεμβρίου 1198, καταλιποῦσα ἀσυνέτως τὸν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀναγορευθέντα Πάπαν Ἰννοκέντιον τὸν Γ' κηδεμόνα τοῦ υἱοῦ της καὶ ὀρίσασα — ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν πρὸς ἀρνήσιν πρόφασιν — ἐτησίαν αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ ἀμοιβὴν 30 000 ταρίων¹.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν ἐνταῦθα πῶς ἐχρήσαστο ὁ Ἰννοκέντιος τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς κηδεμόνος τοῦ Φρειδερίκου, ὅπως ἀφαιρέσῃ αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Ζ' δωρηθέντων εἰς τοὺς ἱππῶτας του τιμαρίων, ἰσχυριζόμενος ὅτι ταῦτα ἀνήκον εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Καρόλου καὶ τῆς κομησσης Ματθίλδης τῆ ἐκκλησίᾳ γενομένας δωρεάς.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ Γερμανοῦ Μαρκοβάλλου, θελήσαντος νὰ κατακτήσῃ τὴν Σικελίαν, ἐπλαστογράφησε διαθήκην Ἐρρίκου τοῦ Ζ', φέρουσαν μεταξύ τῶν ἄλλων αὐτῆς διατάξεων καὶ τὴν ρητὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου ἐντολὴν ν' ἀναγνωρίζῃ τὸ βασίλειον ὡς ἀνήκον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς ταύτην ν' ἀποδίδῃ αὐτὸ ἀποθνήσκων ἄτεκνος. Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ βασίλειον κατὰ τῶν Γερμανῶν, προσεκάλεσεν ἀσυνέτως τὸν Γουαλιτιέρην Βρένναν, σύζυγον τῆς Ἀλβινίας, θυγατρὸς τοῦ Ταγκρέδου, ἀποφυλακισθείσης, ὅστις θὰ ἤρπαζε βεβαίως αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νεαροῦ Φρειδερίκου, ἂν μὴ ἀπέθνησκε τραυματισθεὶς καιρῶς ἐν τινι ναυμαχίᾳ κατὰ τοῦ κόμητος Διοπόλδου παρὰ τὴν Σάμον· οὐδὲ πῶς ὁ Φίλιππος, θεῖος τοῦ Φρειδερίκου, ἀντι νὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνεψιοῦ του ἐν Γερμανίᾳ, ἔλαβε τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα ἐν Μαγεντία, ἐνῶ ἐτέρα μερὶς ἔστεφεν αὐτοκράτορα τὸν δούκα τῆς Ἀκυτανίας Ὁθωνα ἐν Ἀκυσιγράνῳ.

Δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς ὁ Φίλιππος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φιλίππου, ἐξεδίωξεν ἐκ Κολωνίας τὸν Ὁθωνα, βοηθούμενον ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ πῶς μετ' οὐ πολὺ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ

Βίτελσπαχ, εἰς δὲ ἠρνήθη νὰ δώσῃ ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ σύζυγον, κατέλιπε τὸν Ὁθωνα ἀνενόχλητον κύριον τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀρκοῦμεθα μόνον ἀναφέροντες ὅτι ὁ Πάπας, ὅστις ἐσκέπτετο μόνον τίνι τρόπῳ νὰ κωλύσῃ τὴν συνένωσιν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως μετὰ τῶν Κρατῶν τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατόρων, συνήνεσε, πρὸς βλάβην τοῦ Φρειδερίκου, διὰ τῆς συνθήκης τῆς Σπίρας, νὰ στέψῃ τὸν Ὁθωνα ἐν Ρώμῃ.

Οὗτος κατελθὼν διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Τρέντου εἰς Ἰταλίαν, ἐστέφθη βασιλεὺς ἐν Μεδιολάνῳ καὶ αὐτοκράτωρ ἐν Ρώμῃ.

Μεθ' ὃ ἐξεδήλωσε τὰ κατὰ τοῦ Ποντίφικου αἰσθηματὰ του, ἀρνήθεις νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν κληρονομίαν τῆς κομησσης Ματθίλδης, καὶ ἐξεστράτευσε πρὸς κατάκτησιν τῆς Σικελίας.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἐν ἐλλείψει ὄπλων, κατέφυγεν εἰς τοὺς ἀφορισμούς. Τόσον δ' ἰσχυρὰ ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ μέσα ταῦτα, ὥστε οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Μαγεντίας, τοῦ Τρέβερι καὶ τῆς Θυρίγγης, ὁ βασιλεὺς τῆς Βοημίας, ὁ δούξ τῆς Βαυαρίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν τῆς αὐτοκρατορίας βαρόνων, ἐπαναστατήσαντες, συνεμάχησαν μετὰ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου κατὰ τοῦ Ὁθωνος καὶ συνελθόντες ἐν Βαμβέργῃ ἐκήρυξαν αὐτὸν ἐκπτωτον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ αὐτοκράτορα τὸν Φρειδερίκον.

Ὁ Ὁθων, ἐγκαταλιπὼν πάντα τὰ ἐν Ἰταλίᾳ σχέδιά του, ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς Γερμανίαν.

Ὁ Ἰννοκέντιος δὲν ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἴδῃ τὸν Φρειδερίκον ἀναμιγνυόμενον εἰς τὰ τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀλλὰ τότε δὲν εἶχε τι καλλίτερον νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὸν Ὁθωνα, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συχνάκις δὲν πράττει τις ὅ,τι θέλει, ἀλλ' ὅ,τι δύναται.

Ἄλλως τε εἶναι βέβαιον ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη περίστασις, καθ' ἣν οἱ Γιβελλῖνοι ἔλαβον τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας κατὰ τῶν Γουέλφων.

Ὁ δὲ Φρειδερίκος, καταλιπὼν τὴν Νεάπολιν, ἀπῆλθεν εἰς Γένουαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀκυσιγράνον, ἔνθα ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων Ἐν τούτοις ὁ Ὁθων, ἐστρατεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀφίκετο εἰς τὴν γέφυραν τῆς Βουβίνης, μεταξύ τῆς Δίλλης καὶ τῆς Τουρνάι, ὅπου τὴν 27 Ἰουλίου 1214 ὑπέστη τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἤτταν, μεθ' ἣν ἀπελπισθεὶς ἀπεσύρθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Χαρτσβούργου, ἔνθα, θρηνῶν τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, κατέστρεψεν ἐν μετανόῃ τὸν βίον.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν. Ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἐκ τῶν λογιστῶτων, βαθὺς νομικὸς καὶ φίλαρχος. Ἡ πακωσύνη αὐτοῦ εἶναι διάσημος διὰ τὴν ἰδρύσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, διότι — καίπερ τὸ ἰδίως λεγόμενον Ἱερὸν Δικαστήριον ἰδρύθη ἐπὶ Ἰννοκεντίου τοῦ Δ' —

Ἰννοκέντιος ὁ Γ' ἀνέθετο εἰς τὸν Ἅγιον Δομίνικον Γουσμᾶν τὸ κατὰ τῶν Ἀλβιγίων κήρυγμα καὶ ἐπεδίωξε παντὶ σθένει τὸν ὄλεθρόν των.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

• Κάννες. (*Alpes Maritimes*).

• 26 Νοεμβρίου 1880.

• Ἀγαπητὲ ἐξάδελφε,

• Νὰ τολμήσω νὰ σὲ παρακαλέσω καὶ ἐγὼ δι' ἐν προσκλητήριον; Τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀμφιβάλλω ἂν, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μοὶ τὸ ἐστέλλεις, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἡ ὑγεία μου νὰ ἔλθω. Ἐὰν ὅμως ἔχῃς θέσιν δι' ἐμὲ καὶ τὸν σύζυγόν μου, τότε θὰ ἔλθω καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ σὲ βασανίσω ὀλίγον, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς.

• Ἀσπασμούς ἀπὸ τοὺς δύο μας.

• Ἡ ἀγαπῶσά σε ἐξάδελφη

• Ἀγγελικὴ Πρετίκα.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀνεγινώσκετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

« Πρὸς τὴν Α. Γ.

• τὸν πρίγκηπα Ριχάρδον τῆς Λοεμβούργης

Εἰς Λοεμβούργην.

ΙΔ'

Ἀξιολύπητος τῷ ὄντι, ἀλλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστος, εἶχε καταστῆ ὁ βαρόνος φὸν Μπίτινκ, ὁ γενικὸς οἰκονόμος τοῦ πύργου ἐν Λοεμβούργῃ. Τὰ πάντα ὄφειλον νὰ διέλθωσι διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ οὐδεμία διαταγὴ ἐξετελεῖτο, ἐὰν οὗτος δὲν τὴν ἐνέκρινε. Ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας ἦτο ἐπὶ ποδός.

Δὲν ἐπρόκειτο καὶ περὶ μικροῦ πράγματος!

Πέντε ἡγεμόνες, πλεῖστοι ὅσοι ἀπεσταλμένοι καὶ ἄμετρον πλῆθος εὐγενῶν προσκεκλημένων! Ὅσῳ εὐρύχωρον καὶ ἂν ἂν ἦτο τὸ παλαιὸν κτίριον, ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ πάντας. Εἶτα οἱ ὑπνρέται, οἱ θαλαμηπόλοι, θὰ ἔχανε βεβαίως τὸν νοῦν τοῦ ὁ καλὸς καὶ φιλόγελως βαρόνος.

Πᾶσαι αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου ἐκείνου ἐνφικιάσθησαν καὶ τὰ δύο ἔτι ξενοδοχεῖα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν ἤρκουν.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ καθίστα ἐκτὸς ἐαυτοῦ τὸν βαρόνον, ἦτο ὅτι πρὸ 23 ἡδὴ ἡμερῶν τὰ τρία ὠραιότερα δωμάτια τοῦ μεγαλειότερου ξενοδοχείου ἦσαν ἐνοικιασμένα καὶ προπληρωμένα, ἀδύνατον δὲ νὰ μάθῃ ὑπὸ τίνος.

Ἐρωτηθεὶς ὁ ξενοδόχος δὲν ἐγνώριζεν ἄλλο τι, ἢ ὅτι μεσίτης τις ἐκ Βερολίνου ἀφίχθεις ἐνφικίασε ταῦτα διὰ κυρίαν τινα

1. Τὸ ταρίον τῆς Ἀμάλης ἰσοῦτο πρὸς 12 γράνα.

προσκεκλημένην, ἥτις θὰ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς· ἀλλ' ὁ καιρὸς προσήγγιζε καὶ ἡ κυρία δὲν ἐφαίνετο· μετὰ μεσημβρίαν ἔτι τῆς 21^{ης} οὐδεὶς εἶχε φανῆ καὶ δύο πρίγκηπες ἠναγκάσθησαν, παρὰ τὴν ὑπερβολικὴν ὀργὴν τοῦ βαρόνου, νὰ διασυντερεύσωσιν εἰς ὑπόγειόν τι, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι τοῦ ψύχους.

Περὶ τὴν ἕκτην ὁμοῦ τῆς ἐσπέρας ἀμαξά ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Κυρία τις, μεσαίου ἀναστήματος, κατήλθε τῆς ἀμαξῆς, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῆ, διότι, ἐκτὸς τοῦ γουναρικοῦ, ὅπερ ἐκάλυπτεν ἅπαν σχεδὸν τὸ πρόσωπον, ἔφερε καὶ διπλοῦν πυκνὸν πέπλον. Ταύτην ἠκολούθει ἑτέρα γυνή, προφανῶς ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς. Καὶ πράγματι, ὑπὸ τὸ φῶς, ὅπερ ἐξέπεμπον τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου, ἀνεγνώριζέ τις τὸ ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐρυθρὸν πρόσωπον τῆς Αὐγούστης, τῆς θαλαμηπόλου τῆς Ἑλένης. Ἐκόμιζε μεθ' ἑαυτῆς βαρὺν ταξιδιῶν σακκὸν, τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο μὴ θέλουσα νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν προσδραμόντα ὑπρέτην τοῦ ξενοδοχείου.

Μόλις εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ Ἑλένη ἀπέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ κεκοπιανκυῖα ἔπεσε ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου. Ἐν τοσοῦτῃ ἡ Αὐγούστα παρήγγειλε κρῦα φηγητὰ καὶ τέϊον, ἀφοῦ δὲ τοῖς ἐδόθησαν ταῦτα ἐδήλωσεν ὅτι οὐδενὸς πλέον εἶχον ἀνάγκην καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

ΙΕ'

Τὸ φῶς τῶν κατὰ διαστήματα καιομένων πυρσῶν ἐκ ρητίνης, τῶν φωτιζόντων τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ δάσους μέχρι τοῦ πύργου, ὡς καὶ τὰ ἀπειρα βεγγαλικά τὰ φωτίζοντα αὐτόν, προσέδιδον παράδοξον μαγεῖαν εἰς τὸ ἀρχαῖον φεουδαλικὸν κτίριον κατὰ τὴν ψυχρὰν ἐκείνην νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡ κυρία αἴθουσα, ἥτις εἶχε καταλλῆλως διακοσμηθῆ, πληρωθεῖσα σχεδὸν ὑπὸ πλήθους ποικιλωτάτων μεταμφίσεων, παρίστα ἐξαισιὸν θέαμα. Ἀρχιεπίσκοποι, λησταί, σιδηρόφρακτοι ἱππῶται, τροβαδούροι, χωρικοὶ εὐγενεῖς, κυριαὶ καὶ κύριοι, παιδιά, μάγοι ἐκ τῆς Ἀσίας, Βυζαντινοὶ καὶ κάτοικοι τῶν βορείων κλιμάτων, πάντες ἐκινούντο ἀτάκτως, ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τῶν κηρίων καὶ τοὺς μεθυστικούς ἤχους τῆς μουσικῆς ἦτο μίγμα χρωμάτων, φυσιογνωμιῶν ἐν ποικιλωτάτῃ ἀρμονίᾳ εὐρισκομένων.

Παντοῦ ἐσχηματίζοντο ὄμιλοι, ψιθυρίζοντες, διότι κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε δισταγμὸς μεταξὺ τῶν, κατόπιν ὁμοῦ ἤρχισαν οἱ ὑπαινιγμοὶ καὶ παρατηροῦντο προσεκτικῶς ἐκ τοῦ πλησίον, ἕκαστος δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἐκ τούτου ἢ ἐξ ἐκείνου τοῦ σημείου ἀνεγνώριζε φίλον ἢ γινώριμον. Ἐν γένει δὲ ἐβόσκειεν ἢ ἀλλεπαλληλὸς ἐκείνη εὐθυμία καὶ ζωηρότης, ἣν ἐπιτρέπει ἡ προσωπία.

Αἱ ἐνδυμασίαι πρὸ πάντων δύο ἡγεμόνων, δὲν ἠδύναντο νὰ γείνωσιν οὔτε ἐπι-

τυχέστεραι οὔτε πολυτιμότεραι, καὶ διὰ τοῦτο παρήλαθε πολὺς χρόνος, ἕως ὅτου κατορθώσωσι νὰ ἀνακαλύψωσι τοὺς λαμπρότερον καὶ εὐφύεστερον μετημφιεσμένους.

Πρῶτον ὁμοῦ ἀνεγνώρισθησαν, ἐκτὸς τοῦ βαρόνου φὸν Μπίτινκ, ὅστις ἔφερεν ἀμφίεσιν Χαρόλδου, ὁ ἡγεμὼν Ἐρρίκος καὶ ὁ πρίγκηψ Ριχάρδος τῆς Λοεμβούργης. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἀμέσως ἀνεγνώρισθη, ὡς φέρων ἐξαισιᾶν μεσαιωνικὴν ἐκ σφυρηλατημένου χαλκοῦ καὶ ἀργύρου ἐνδυμασίαν καὶ λαμπρὰν καὶ πολυτιμοτάτην πανοπλίαν, τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς συλλογῆς του τῶν ὄπλων, ὁ δὲ πρίγκηψ ἕνεκα τοῦ ἐκτάκτως ὕψηλῷ ἀναστήματός του καὶ τῆς στερεότητος τοῦ βήματός του.

Ὁ Ριχάρδος ἐφόρει ἐπιτυχέστατα χαλκίνην μεσαιωνικὴν ἐνδυμασίαν, ὁμοίαν ἐκείνης, ἣν ἔφερε κατὰ τὸ 1080 ὁ Ροδόλφος φὸν Σβάμπεν· συνέκειτο δὲ αὐτὴ ἐκ μακρᾶς καὶ πολυπύχου Τόγας, ἐξ ἐλληνικοῦ κεντητοῦ ὑφάσματος, καὶ ἐπινώτιον ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξῆς, ἀμφότερα δὲ πλουσιῶς διὰ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένα, ἐκτὸς τούτων ὁ θώραξ τοῦ ἐπιβραχίονος καὶ αἱ ἐπιγονατίδες, ἀμφότερα πολυτιμότερα, τῷ ἤρμοζον θαυμασίως ἔφερε δὲ καὶ ζεῦγος λαμπρῶν χρυσῶν πτερινιστήρων, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ στέμμα.

Ἐν γένει οἱ μεταμφιεσμοὶ ἐπέτυχον λίαν ὠραῖα ὁμοῦ καὶ κομικώτατα πολλάκις συνέβαινον ἐπεισόδια εἰς παρήλικας αἰφνης δεσποῖνας ἀπετεινόντο παθητικαὶ καὶ τρυφερώταται ἀναφωνήσεις, ἐνῶ μετὰ λύπης καὶ ὀργῆς παρετήρουν αἱ θελκτικαὶ δεσποινίδες ὅτι περιεφρονοῦντο ἢ ἐφέροντο ψυχρότατα πρὸς αὐτάς.

Ἐκ τῶν γυναικείων ὁμοῦ ἀμφίσεων δύο μόνον ἔλαμπον καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν ἢ μία ὕψηλῃ ἀρχαία Γερμανὶς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἔφερε βραχὺ ἐπινώτιον καὶ μακροὺς ἐπιβραχίονας, οἵτινες πρὸς τὰ κάτω ἄκρα ἦσαν κατάστικτα διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἦτο ἐζωσμένη πολυτελεστάτην ζώνην, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ ἔφερεν οὐρανόχρουν καὶ κατάμεστον ἀργυρῶν ἀστέρων σκούφριαν· εὐκόλως ἀνεγνώριζέ τις εἰς τὸ ἡγεμονικὸν βάδισμά της τὴν πριγκήπισσαν Μαριάνναν, ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βάλδακ - Φόγγινχαϊμ, τὴν ἐπίδοξον σύζυγον τοῦ Ριχάρδου.

Περὶ τῆς ἑτέρας ὁμοῦ, ἥς ἡ ἀμφίεσις ὑπερέβαινε κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν πολυτέλειαν κατὰ πολὺ ἐκείνην τῆς πριγκήπισσης Μαριάννας, πλείσται ὅσαι ἐξεφέροντο γυνῶμαι.

Ἦτο ἡ Ἑλένη, ἐνδεδυμένη πλουσιωτάτην ἐνδυμασίαν ἡγεμονίδος Σλάβας πολυτυχὸς κυματίζουσα πορφύρα περιέβαλλε τὸ θελκτικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της· τὴν ὀσφύν της περιέσφιγγε πλουσιωτάτη καὶ κατάφορτος ἐκ πολυτιμοτάτων λίθων ζώνη· τὸ ὠραιότερον ὁμοῦ καὶ ἐξέχον ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ της ἐκείνη ἦτο τὸ ὕψηλὸν ἡγεμονικὸν περιτραχήλιον ἦν τοῦτο θαῦμα πλεκτικῆς, τόσφ δὲ πλήθος ἀδάμαντων καὶ ρουβινίων ἦσαν κατεσπαρμένα ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ἡ λάμψις των, ὑπὸ

τὸ ἀπλετον φῶς τῶν κηρίων, ἐθάμβου τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἦσαν ταῦτα τεχνικὰ στολιδία, ἀλλὰ πραγματικοὶ ἀδάμαντες, σάπφειροι, σμαράγδοι καὶ τουρκικὰ ρουβίνια ἐναμειγμένα με πολυτίμους καὶ μεγάλους μαργαρίτας· τὸ περιτραχήλιον ἐκεῖνο ἤξιζεν ὀλόκληρον ἐπὶ τέλους περιουσίαν. Τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην ἐκληρονόμησεν ἐκ τῶν προπατόρων της ἡγεμόνων.

Ἀξιοθαύμαστον ἐπίσης ἦτο καὶ τὸ στέμμα, ὅπερ ἔφερε κατάστικτον καὶ τοῦτο ἐκ πολυτίμων λίθων, περιεκαλύπτατο ἐκ λεπτοῦ πέπλου, ὅστις, ἀποκρύπτων τὴν κόμην καὶ τὸ πρόσωπον, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐν τῷ μέσῳ δ' ὑπῆρχεν ἀξιοθαύμαστος, κατὰ τε τὴν τέχνην καὶ τὴν πολυτέλειαν ἐβένινος σταυρὸς, προφανῶς οἰκογενειακὸν κόσμημα πρωτεύουσας οἰκογενείας.

Πάντες ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ ὡς ἀπὸ ἐνὸς στόματος ἀνεκηρύχθη ἡ βασίλισσα τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς κοσμιότητος. Ἀδύνατον ὁμοῦ ἀπέβη νὰ τὴν ἀνακαλύψωσιν· ἐλέγοντο πολλὰ, ἀλλὰ πολὺ ἀπειχον τοῦ ἀληθοῦς.

Ἦδη ἐπλησίασεν αὐτὴν ὁ ἡγεμὼν Ἐρρίκος· καὶ τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα.

Τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμενον πλῆθος προσήλωσεν ἐπ' αὐτῶν ἐκθαμβὸν βλέμμα. Ἀνηλθον ἐπὶ τοῦ περιζώματος τῆς αἰθούσης καὶ ἐκείθεν παρετήρουν τὸ πλῆθος.

— Σὰς ἐξορκίζω τῷ ἔλεγεν ἡ Ἑλένη, μὴ ζητήσετε νὰ μάθετε ποία εἰμαι, διότι φοβοῦμαι ὅτι πολὺ θὰ λυπηθῆτε, ἐπειδὴ ἀδύνατον εἶνε νὰ τὸ ἐπιτύχετε.

— Καὶ μ' ὄλον τοῦτο αὐτὴ ἡ φωνή... ποῦ νὰ τὴν ἤκουσα... ἀλλ' ἄς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ!

— Ἀδιάφορον! ἐγὼ εἰμαι ἡ Νύμφη ἡ προστατεύουσα τὸν οἶκόν σας καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἀφῆκα τὸ δάσος μου καὶ τὰς ἄλλας Νεράιδας καὶ ἦλθα νὰ σας ἀποδώσω τὴν εὐτυχίαν, δηλαδὴ τὸν υἱόν σας!

— Πῶς; τί ἐνοεῖτε;

— Ὡ, ἡξεύρω ἐγὼ πολλὰ, πάρα πολλὰ. Δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ εὐχὴ σας εἶνε νὰ ὑπανδρεύσετε τὸν Ριχάρδον με τὴν ὠραίαν πριγκήπισσαν Μαριάνναν, ὁ δὲ Ριχάρδος προσασίεται πολλὰ καὶ πάντοτε ἀναβάλλει τὸν γάμον; Ἐ! ἐγὼ ἡξεύρω τὴν αἰτίαν, κάποια γυναῖκα εἶνε στὴ μέση...

— Σὰς βεβαιῶ, ἡγεμονίς μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σας ἐνοήσω.

— Ἰδοῦ! ἐγὼ γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρίαν· τὴν ἐγνώρισεν ὁ Ριχάρδος τὸ Πάσχα εἰς Βερολίον καὶ ἐσχάτως πάλιν τὴν ἠντάμωσε· ἐνθυμηθεθε δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ ἔχη κανένα σπουδαῖον λόγον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, ναί, ἀκριβῶς· εὐθὺς μετὰ τὸ Πάσχα!

— Ἐ! λοιπὸν ὁ Ριχάρδος νομίζει ὅτι τῆς ὀφείλει πολλὰ αὐτῆς τῆς κυρίας καὶ πρὸς χάριν της δὲν νυμφεύεται. Ὡ! σὰς ὀρκίζομαι, ἐκλαμπρότατε, ὅτι σὰς λέγω γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἐνοεῖτε λοιπὸν τί κέμνω ἐγὼ διὰ τὴν εὐτυχίαν του, διὰ τὴν

εὐτυχίαν σὰς τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ οἴκου σας; Σὰς ἐγγυῶμαι νὰ ἐκλείψῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα! Ἴσως σὰς φαίνεται ὀλίγον παραδόξον, ἀλλὰ θὰ γίνῃ τόσον εὐκόλως, ὡς νὰ ἤμην αὐτὴ ἡ ἴδια!

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν, ἐνῶ ἐπρόφερε ταῦτα.

[Ἔπεται συνέχεια]

*X.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Β'

Ζήλια Δεβερσέλ! Ὅσοι εἶδον αὐτὴν νὰ χορεύῃ τὴν ἐνθυμοῦνται ἔτι. «Εἶνε ἡ Ὀφελία», ἐψιθύριζον οἱ περὶ αὐτὴν. «Ὅχι», ἀπήντα ἕτερος, «εἶνε Φραγκίσκη ἡ ἐξ Ἀρμιμινίου». Ἡ Ζήλια δὲν ὠμοίαζε πρὸς τὰς κοινὰς καλλονὰς, αἰτινες πληροῦσι τὰς αἰθούσας. Βλεφαρίδες βαθύταται ἐκάλυπτον τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἐχάριζον εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἀλλόκοτον θέλητρον. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ νεότης περιέτρεχον ὑπὸ τὸ στιλπνὸν δέρμα τῆς τὸ ἀνάστημά τῆς ἦν σπάνιον· οἱ ὠμοὶ τῆς μεγαλοπρεπεῖς, οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς ἦσαν ἀπαρραμίλλως λεπτότατοι. Φέρουσα τὴν λευκὴν τῆς ἐσθῆτα, θὰ ἐνόμιζε τις αὐτὴν ὡς ἐντὸς νεφέλης. Ὁ στολισμὸς τῆς κεφαλῆς ἦν ἔντεχνος ἢ ἀτημέλητος; Ἡ Ζήλια ἦν τόσον ὠραία, ὥστε ἦτο ἀνυπόστατος ἡ σκέψις ὅτι ἡ κόμη τῆς ἠδύνατο ἄλλως νὰ διευθετηθῇ. Οὐδὲν κόσμημα ἔφερον ἐπ' αὐτῆς. Οἱ ἄνδρες ἐθαύμαζον τὴν ἀπλότητα ταύτην, αἱ δὲ γυναῖκες ἀπεδοκίμαζον τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην ὑπερφάνειαν. Εἶχε καρδίαν, ψυχὴν, εὐφυΐαν; Τίς ἐτόλμησε ν' ἀμφισβῆσαι περὶ τούτου; Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληροῦντο δακρύων ὅταν ἔψαλλε τὰς μελωδίας τοῦ Σχοῦμπερτ, ἐξίστατο δὲ πρὸ τῶν εἰκόνων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Οἱ μουσικοὶ, οἱ ζωγράφοι, οἱ ποιηταί, ἀκούοντες αὐτὴν διαλεγόμενη, ὠμολόγουν τὴν ψυχρότητα τῆς τέχνης τῶν. Ἐν μιᾷ λέξει ἡ Ζήλια ἦν διὰ τοὺς γνωρίζοντας αὐτὴν ἐξαιρετον πλάσμα, τύπος χαρίεις καὶ εὐαίσθητος.

Ὁ κύριος Δεβερσέλ κατεῖχε θέσιν ὑψηλὴν ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ. Ἠγάπα τὸν θόρυβον καὶ ἐδέχετο συχνότατα. Χῆρος πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ζήλια ἀπεφοίτα τοῦ σχολείου, μετ' εὐχαριστήσεως εἶδε τὴν θελκτικὴν ταύτην κόρην διαπρέπουσαν ὡς οἰκοδέσποιναν. Ἡ Ζήλια ἀπέκτησεν εὐχέρειαν τρόπων σπανίαν, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς. Ἐπὶ τριετίαν ὑπῆρξεν ἡ βασιλίσσα τῆς συναναστροφῆς. Ἀλλὰ καθ' ἣν ἐποχὴν εἰσήρχετο εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς αὐτῆς μετέβαλλε καθ' ὀλοκληρῶν τὸν βίον τῆς. Ὑπὸ τὴν πένθιμον αὐτῆς ἐνδυμασίαν ἐφαίνεται ποι-

ητικωτέρα καὶ περιπαθεστέρα, πάντες δὲ ἐπίστευσαν ὡς ἐγκάρδια τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔχουσε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Συμβολαιογράφος τις ἐπαρχιώτης, ὁ κύριος Λιενάρ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός τῆς, γεροντοκόρη, ἦσαν οἱ μόνοι ζῶντες συγγενεῖς τῆς. Ἐσπευσαν πρὸς αὐτὴν. Ἡ Ζήλια, ἥτις ἕως τότε ἠσθάνετο τὴν ζωὴν μόνον διὰ τῶν ὄνειροπολήσεων καὶ τῆς κολακείας, εὐρέθη ἀποτόμως ἔναντι τῆς πραγματικότητος.

— Εἶσαι βέβαια ὠραιότατη κόρη, τῇ εἶπεν ὁ θεὸς τῆς, ἀλλ' ἐξήκοντα χιλιάδες φράγκων δὲν εἶνε προικὰ ἱκανὴ δι' εὐπρεπὴ γάμον ἐν Παρισίοις. Ἄλλως τε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνης ἐδῶ μόνη. Ἐλα νὰ ζήσης μαζύ μας εἰς Μονδεμαρσάν. Ἐκεῖ θὰ νομιζέσαι ὡς κληρονόμος, ἡ δὲ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν διήλθες εἰς Παρισίους, θ' ἀρκέσῃ νὰ σαγηνεύσῃ τοὺς προικοθηρὰς.

Ἡ Ζήλια ἔμεινε κατεπτομένη. Ἦτο ἤδη καταδεδικασμένη νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν. Ἐν τούτοις, οὐδεμίαν εὐρίσκουσα ἀπάντησιν, προσεπάθησε νὰ κερδίσῃ χρόνον. «Θὰ τὴν ἐλύπει πολὺ», εἶπε, «νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀποτόμως τοὺς ἀρχαίους φίλους τῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ πατρὸς τῆς». Ὁ Λιενάρ συνήνεσε νὰ μείνῃ αὐτὴ ἐβδομάδας τινὰς ἐν Παρισίοις, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς θείας τῆς, καὶ ἐσπευσμένως ἐπέστρεψεν εἰς Μονδεμαρσάν.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς τοῦ κ. Λιενάρ, ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον τὴν δεσποινίδα Δεβερσέλ. Ἀπομεμακρυσμένοι συγγενικοὶ δεσμοὶ συνέδεον τὴν οἰκογένειαν τῆς μητρός του πρὸς τὴν τῆς συζύγου τοῦ γέροντος συμβολαιογράφου. Ἴσως ὁ πόθος, ἵνα ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον νεάνιδα ἣν εἶχε πολλὰκις θαυμάσει μακρόθεν ἐν συναστροφαῖς, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐνθυμηθῇ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἠσθάνετο ὅτι ἠγάπα. Πολλοί, ἄγνωστον διατί, δεικνύονται λίαν δυσπρεστημένοι ἐκ τῶν αἰφνιδίων τούτων ὁρμῶν τοῦ πάθους, ἀλλὰ θὰ ἤρκει αὐτοῖς ν' ἀνοιξῶσι τοὺς ὀφθαλμούς ἢ ν' ἀναμνησθῶσι καλῶς, ὅπως ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ὁ ἔρωσ, ὡς ἡ μεγαλοφυΐα, ὡς ἡ ἔμπνευσις, ὡς πᾶν ὅ, τι οἱ ἄνθρωποι ἐκάλεσαν θεῖον, διαφεύγει τοὺς νόμους τοῦ χρόνου.

Δύο γυναῖκες ἀπομεμονωμέναι ἔχουσιν ἀνάγκην πάντοτε ὑπηρεσιῶν τινῶν· ὁ Λουδοβίκος ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ζήλιας καὶ τῆς θείας αὐτῆς. Ἡ δεσποινὶς Λιενάρ ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γεροντοκορῶν, ἐκτὸς δὲ ἀθῶων τινῶν καὶ ἀλλοκότων δοξασιῶν, ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ἦν γυνὴ ἐξαιρετος. Ἦτο εὐθυτενής, ψυχρὰ καὶ ἰσχνή. Οὐχ ἦττον ἠσθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν νὰ περιπατῇ ἐν Παρισίοις ἐρείδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος κομποῦ νεανίου, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ κατέστη δι' αὐτὴν ἀντικείμενον ζῴηροτάτου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ πένθος κατεδικάζει τὴν Ζήλιαν εἰς τὴν ἀπομόνωσιν. Ὁ Λουδοβίκος μετ' ὀλίγον διήρχετο τὰς ἐσπέρας του ἐν τῇ οἰκίᾳ

τῆς. Ἀνεγίνωσκον ἀμφοτέροι γάλλους καὶ γερμανοὺς ποιητάς. Ἡ Ζήλια ἠκροῶτο κατ' ἴδιον τρόπον καὶ ἐπικαίρως προέβαλλεν ἀξιοθαυμάστους παρατηρήσεις, αἰτινες εὐλόγως ἔπειθον πάντα ὅτι δὲν ὑστέρει πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον οὕτω. Ὁ Λουδοβίκος οὐδὲ μίαν ἐρωτικὴν λέξιν εἶχε προφέρει, ἀλλ' ἡ Ζήλια ἐγνώριζεν ὅτι ἐζή μόνον δι' αὐτὴν. Μίαν ἐσπέραν ὁ Λουδοβίκος τὴν εὔρε κλείουσαν. Δὲν ἀνέμεινε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ τῷ ἔτεινεν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Λιενάρ. Ὁ συμβολαιογράφος παρήγγελλεν εἰς τὴν ἀνεψιάν του ν' ἀναχωρήσῃ ἀνυπερθέτως διὰ Μονδεμαρσάν. Ἀπελπισὶς ὁ Λουδοβίκος ἀπετόλμησε τέλος νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ γάμου τῶν. Ἡ Ζήλια, μετὰ προφανοῦς ἀμηχανίας καὶ ἐνδομύχου χαρᾶς, τῷ ὑπεσχέθη νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συναίνεσιν τοῦ θεοῦ τῆς. Ἡ συναίνεσις αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ δοθῇ. Ἡ δεσποινὶς Δεβερσέλ ἐν τούτοις ἠρνήθη νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῆς. Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς ἦν πρόσφατος ἔτι, ἐψιθύριζεν ἔνδακρυς, ὅσακις ὁ Λουδοβίκος ἢ ἡ θεία τῆς ὠμίλει περὶ τούτου.

Ἡ Ζήλια ὑπελόγιζε θαυμασίως. Ἄμα ἠννόησεν ὅτι δὲν ἠπειλεῖτο πλέον παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς, παρετήρησεν ὅτι μισθὸς τρισχιλίων φράγκων καὶ ἡ μικρὰ πατρικὴ περιουσία τοῦ Λουδοβίκου, προστιθεμένης δὲ καὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς, θ' ἀπέφερον μόλις ἑπτὰ χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα ἐτήσιον. Εἰς ὁποῖαν θλιβερὰν ζωὴν θὰ τὴν κατεδίκαζε τὸ μικρὸν αὐτὸ εἰσόδημα; Ἄν ὁ Λουδοβίκος εἶχε τούλάχιστον ὄνομα, τίτλον τινά!... Ἀλλὰ φεῦ! ἐκαλεῖτο Μονθάλ καὶ οὐδὲν πλέον. Ἦτο ἀπλοῦς ὑπάλληλος.

Ἡ Ζήλια δὲν ἦτο οὔτε κακὴ οὔτε διεφθαρμένη, ἀλλ' ἐν τῶν θελκτικωτέρων ὄντων τοῦ παρισινοῦ πολιτισμοῦ. Ὁμοίαζε πρὸς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, ὧν τὸ ἀρχικὸν σχῆμα καὶ χρῶμα ἄλλοιούτ' ἢ ὅλως ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια. Ἐν μέσῳ προσποιήσεως, τὰ ἔμφυτα αἰσθήματα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης διεστράφησαν. Ἡ νεότης, ἡ εὐφυΐα, ὁ ἔρωσ τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύσωσι τῶν φειδῶν τούτων λέξεων: *γυνὴ ὑπαλληλίσκου!*

Παρήλθον μῆνες πολλοὶ πρὶν ἢ τολμήσῃ ν' ἀναγγείλῃ τὸν γάμον τῆς. Ἐν τούτοις εἰσῆλθε πρῶταν τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς στενοτάτης αὐτῆς φίλης, τῆς Ἑλένης Δερνάκ, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου, ἀλλ' ἡ Ἑλένη μόλις εἶδεν αὐτὴν, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὀλοῦζουσα, καὶ τῇ διηγήθη σκηνὴν θυελλώδη, λαβούσαν χώραν πρὸ ἡμισείας ὥρας μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς. Ὁ βαρῶν Δερνάκ, γέρων στρατηγός, συνηθισμένος νὰ διοικῇ τὴν οἰκογένειάν του, ὡς ἐσχάτως τὰ στρατεύματά του, ἤθελε ν' ἀναγκάσῃ τὴν κόρην του νὰ ὑπανδρευθῇ ἐνα τῶν φίλων του, τὸν κόμητα Δεναραντάλ. Ἡ Ἑλένη ἀνθίστατο ἐπιμόμως, διότι ἠγάπα τὸν ἐξάδελφόν τῆς, ὅστις εἶχε προσέτι διαπράξει ἐγκλημα, ἀσυγχώρητον, ὡς ἔλεγεν ὁ γέρων στρατηγός, δώσας τὴν πα-

ραϊτήσιν του, ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξοδὸν του ἐκ τῆς στρατιωτικῆς Σχολῆς, ὅπως σπουδάζῃ τὴν ζωγραφικὴν.

— Μετὶν ἐδῶ. Ὁ ἀπεχθὴς αὐτὸς κόμης θὰ ἔλθῃ· εἶσαι πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ ἐμέ. Τί καλά, ἂν σὲ εὔρισκεν ὠραιότεραν μου καὶ σὲ ἡγάπα!... εἶπεν ἡ Ἑλένη εἰς τὴν φίλην της.

Ἡ Ζήλια συγκατετέθη, καὶ, ὅπως ἄγνωστον διὰ τί, δὲν ἐπρόφερον οὐδὲ λέξιν περὶ τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ.

Ὁ κόμης Δε νεραντάλ ἦν ἀνὴρ πενήκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, πλουσιώτατος, ἀλλ' ἐντελὲς ἀναίσθητος καὶ ὀχληρότατος. Ἡ σύζυγός του, δι' ἣν οὐδὲ ὅπως ἐνδιεφέρετο, εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δεκαοκτώ μηνῶν. Αἰσθανόμενος ἔτι πλείονα ἀνίαν ἀπὸ τῆς χηρείας του ὠνειροπόλει δευτέρου γάμου. Ὁ στρατηγὸς τῷ εἶχε προσφέρει τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, καὶ ὁ γάμος ἀπεφασίσθη, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἑλένης.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς δεσποινίδος Δερνάκ ἦν ἐκφραστικὴ καὶ νοήμων· τὸ δέλεαρ, ὑπερ αἰ φυσιογνωμίαι αὐταὶ παρέχουσι εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὰς ἐννοοῦσιν, εἶνε ἀκαταμάχητον, ἀλλ' ἀνθρωπος ὡς ὁ κόμης οὐδὲ νὰ τὴν παραβάλλῃ κἂν ἠδύνατο πρὸς τὴν Ζήλιαν. Κατεμαγεύθη πάραυτα ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Ζήλιας καὶ παρρησία ἐδήλωσε τὸν θαυμασμόν του.

Ἡ Χίρς, κόμισσα Δε νεραντάλ, εἶπεν ἡ Ἑλένη τῇ φίλῃ της σφίγγουσα τὴν χεῖρα, αὐτῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ ὑπανιγμὸς οὗτος ἐτάραξε τοὺς ὕπνου τῆς Ζήλιας. Ἀποκρούουσα ἴσως ἐν ἑαυτῇ τοὺς κρυφίους σκοπούς της, μετέβαινε συχναίς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δεσποινίδος Δερνάκ, καὶ προσεπάθει μάλιστα ν' ἀρέσκῃ τῷ κόμητι. Ἡ Ἑλένη τὴν ἐβοήθησε πρὸς τοῦτο πάσῃ δυνάμει. Ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ οὐδὲ ὅπως ὑπωπτεύετο τὰ διατρέχοντα καὶ ἐλάτρευεν ἔτι πλέον τὴν προσφιλεῖ τῆς Ζήλιαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της, ἡ δεσποινὶς Δε νεραντάλ δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρῇ τὸ δαπανηρὸν οἶκημα, ὅπερ κατόικον· ὅθεν ὁ Λουδοβίκος ἐνοκίασεν ἰσόγειον οἶκημα ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Δύσεως, βλέπον πρὸς κῆπον, καὶ καθυπεβλήθη εἰς μυρίας στερήσεις, ὅπως διευθετήσῃ αὐτὸ κομψῶς. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς διευθετήσεως, παρεκάλεσε τὴν Ζήλιαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μέλλουσαν κατοικίαν της. Κατ' ἀρχὰς μὲν αὕτη ἠρνήθη, ὕστερον ὅμως ἐνέδωκεν.

Οὐδὲν τερπνότερον τοῦ ἐκλεχθέντος ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου οἰκίσκου, δὲν δὲν ἔλειπε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἡ Ζήλια. Οἱ περσικοὶ τάπητες καὶ ἡ λευκὴ βύσσος ἀπήτησαν τὸ πλεϊότερον σχεδὸν μέρος τῆς δαπάνης. Αἱ ὀροφαί, ὡς καὶ τὰ ἐπιπλα, ἦσαν ἀπλά, ἀλλὰ τὰ πάντα διηυθετήθησαν μετ' ἐξκίρητου καλαισθησίας· ἀνάγλυφα ἐκλεκτώτατα ἐκόσμουσαν τὸ δωμάτιον τῆς Ζήλιας, πλεῖστα δὲ θελκτικὰ ἀγαλμάτια τὴν κυρίαν ἀίθουσαν. Ἐκ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, δι' ὧν εἰσῆρχετο ἀπλετον φῶς, ἐφάνετο ὁ κῆπος. Πρὸ τῆς οἰκίας ἐξετείνετο λειμῶν ἐκ χλόης· ἑαρινὰ ἀνθη ἐποίκιλλον τὰς

πρασιάς, περιχαρῆ δὲ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν πηδῶντα ἀπὸ θαύμου εἰς θαῦμον.

Οὐδὲν ἐκ τούτων παρετήρησεν ἡ Ζήλια. Τὴν προτεραιάν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ εἶδῃ εἰκόνα τοῦ Ρεμβράν, ἐσχάτως ἀγορασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κόμητος Δε νεραντάλ, ἐπεσκέφθη τὸ μέγαρον αὐτὸ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Δερνάκ καὶ τῆς θυγατρὸς του. Αἱ ἐκ μαρμαροῦ λευκοτάτου κλίμακες, οἱ πολυτελεῖς τάπητες, τὰ μεταξίνα καταπετάσματα, αἱ πινακογραφίαι, τὰ ὀρειχάλκινα δοχεῖα, περιειδινούντο ἔτι πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων βλεμμάτων της.

— Αὐτὴ ἡ οἰκία θὰ ἦτο πολὺ καλὴ διὰ μίαν γριζέταν, ἐσκέφθη παρατηροῦσα τὰ ἀντικείμενα, ὧν ἕκαστον ἀνεκάλει καὶ μίαν θυσίαν τοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἐξέλαβε τὴν ψυχρότητα τῆς μνηστῆς του ὡς σεμνὴν ἀμηχανίαν νεανίδος.

Ἐν τούτοις ἔφθασεν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ Ζήλια ἔμελλε νὰ εἶπῃ πρὸς τὴν θείαν της.

— Ὁ κόμης Δε νεραντάλ μὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ μὲ νυμφευθῇ.

— Καὶ ὁ Λουδοβίκος; ἠρώτησεν ἡ γερροντοκόρη ἐκπληκτος.

— Θεέ μου! ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ ἦναι δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους.

Ἡ Ζήλια, ὡς ὅλοι οἱ ἔνοχοι, εὔρισκε τὴν ἀναξίαν πράξιν της ἥττον ἀναξιοπρεπῆ. ἀφ' ἧς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐκφράζῃ δημοσίᾳ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεχώρει εἰς Μονδεμαρσάν, ἀφ' οὗ προῦκάλεσε παρὰ τῆς θείας της τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν. Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐδεικνύετο χαρίεσσα πρὸς τὸν Λουδοβίκον καὶ κατὰ βῆθος ἐλυπεῖτο εἰλικρινῶς, διότι δὲν ἦτον οὗτος ἑκατομμυριούχος ἢ κόμης.

— Δυστυχῆ Λουδοβίκε! ἐσκέπτετο ἀφιμενὴν εἰς τοὺς τινάγμους τῆς ἀμαξίας, ἥτις τὴν ὠδήγει πρὸς τὸ διαμέρισμα Δελάνδ, πῶς μὲ ἡγάπα... Τί ὠραίας ἐσπέρας διήλθομεν! Καθίστα τὸ πᾶν ἐνδιαφέρον, ἐμὲ δὲ ἰκανὴν νὰ ἐννοῶ καὶ νὰ αἰσθάνωμαι πράγματα, τὰ ὅποια οὐδὲ κἂν θὰ ἐφάνταζομην. Δὲν ἠδύναμην ἐν τούτοις νὰ γίνω σύζυγός του. Θὰ ἠναγκαζόμην νὰ μεταβίβω ὅπου δήποτε πεζῇ. Αἱ ἀμαξίαι τοῦ κόμητος ἐξ ἐναντίας εἶνε ἀναπαυτικώταται. Ἡ Αὐγούστα θ' ἀποθάνῃ ἐκ πείσματος... Τίς θὰ μοὶ ἔλεγεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φέρω ἀδάμαντας ἀξίας τριακοσίων χιλιάδων φράγκων; Ἀναμφιβόλως οἱ ἀδάμαντες θὰ μοὶ ἀρμόζουν ὠραία· θὰ ἔχω θεωρεῖτον εἰς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα...

Καὶ ἡ Ζήλια βυγκλιζομένη ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων ἀπεκοιμήθη.

Ταύτοχρόνως ὁ Λουδοβίκος ἔτυπε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου του καὶ διὰ ἀπελπιστικῶν κρρυγῶν ἐκάλει τὴν Ζήλιαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

κ. Ζαρ. Ζαφειρόπουλον. Ἐλήφθη ταχυδρ. ἐπιταγή, ἀντίτιμον συνδρομῆς κ. Α. Μ. καὶ βιβλίον. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν — κ. Ἐμ. Κασάριον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Νικόλ. Δ. Βαλτινόν. Ἀπεστάλησαν τὰ προηγουμένα φυλλάδια, εἰς τὸ ἐξῆς· θὰ λαμβάνετε τακτικῶς τὰ φύλλα. — κ. Ν. Γεράρδον. Ἐλήφθησαν ἀπέναντι λογαριασμοῦ δρ. 50. Ἐυχαριστοῦμεν. Διαβίβασατε, παρακαλοῦμεν, τὰς εὐχαριστίας μας τῷ φίλῳ φίλῳ κ. I. Β. — κ. Α. Δ. Ἰατροῦ. Ἐλήφθησαν. Λαμβάνετε τὰ 9 φύλλα. — κυρίαν Κλειῶ Β*. Ἐγκαθῆθα. Ἐλήφθησαν πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς τακτικὴν διανομὴν τοῦ φύλλου. Ἐυχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ζωηρὰς συμπαιθείας σας. — κ. Ἀριστέιδην Λιανόν. Ἐυχαριστοῦμεν, ἀλλὰ δὲν μᾶς χρησιμοῦσιν. — κ. Ἰωάν. Διακάνην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Κωνσταντ. Παπᾶ Ἀποστόλου, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 17 Ἰουνίου. Ἀποστείλατέ μας τὸν ΣΤ' τόμον, ἵνα σὰς ἀναλλάξωμεν αὐτόν. Ἐυχαριστοῦμεν ἑγκαρδίως διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ὑποστήριξιν σας. — κ. Βίκτορα Α. Πάζ. Τὸ φύλλον ὑμῶν θ' ἀποστέλλεται τῷ κ. I. Ν. Φ. Ἐυχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ζωηρὰς ὑμῶν ἐκφορὰς. Καλὸν κατιούδιον!

κ. Θεοφάνην Λουκέρην (Ληξούραον)

Μήπως κατὰ λάθος μᾶς ἐπετρέψατε τὰ «Ἐκλεκτά»; — Πατραῖον. Ἐυχαριστίας.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἢ αἰτήσῃ νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἄσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20. — Εἰκοσιπενταετῆς Ἑλλήνων πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ἐννίου, λ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελίνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθιάκη, δρ. 4.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβᾶλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωπιδοφόροι, ὑπὸ Ponsou de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθροδέρμοι, ὑπὸ P. Duplessise, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 4.50. — Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμ. 2) δρ. 2.50. — Ἰατρὸς Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παποδιαμαντή, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἢ Μεξικανὴ μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἱστορία τεχνῶν, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Λήσταρχος Λασενάγι, ὑπὸ Ἐρνέστου Καρενδῆ, δρ. 4.50. — Μνηστῆ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ἐκβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3.20. — Μυῖρος πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμ. 3) δρ. 4. — Μαρκεσία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῶ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκὸς ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιβηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἑκδοσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγγρηνιώτου, δρ. 2. — Πικουλοὶ Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμ. 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 4. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου, δρ. 2.50. — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρσμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου, δρ. 4.70. — Ἡ Ἑλμά, ἥτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμ. 2) δρ. 2.20. — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράλ, δρ. 2.20. — Ἡ Ἀμαζα Ἀρθέμος 13, ὑπὸ Ἐκβιὲ δὲ Μοντεπὲν, δρ. 4. — Ἐξμολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μᾶς Μηδενιτρᾶς δρ. 4.10. — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. 2.20. — Ἱστορία δύο Μελλονόμων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμ. 3) δρ. 4.